

doli olderton

---

sve što znam o ljubavi

Prevela
Tatjana Bižić

■ Laguna ■

Naslov originala

Dolly Alderton

EVERYTHING I KNOW ABOUT LOVE

Copyright © 2018 by Dolly Alderton

All rights reserved

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**sve što znam
o ljubavi**

Sve što sam o ljubavi znala kao tinejdžerka

Ljubav je nešto najvažnije i najuzbudljivije na svetu.

Ako je nemate kad ste sasvim odrasli, onda ste omanuli, kao razne moje nastavnice likovnog za koje sam zapažala da su gospođice, a ne gospođe, i koje su nosile frćkavu kosu i etno nakit.

Važno je da često imate seksualne odnose, s više raznih ljudi, ali verovatno ne više od deset.

Ako sam žena bez partnera koja živi u Londonu, biću izuzetno elegantna i vitka, nosiću crne haljine, piti martini i viđati se s muškarcima samo na promocijama knjiga i otvaranjima izložbi.

Znak prave ljubavi je kad se dva momka potuku oko tebe. Najslade je ako puste jedan drugom malo krvi, ali niko ne mora da ide u bolnicu. Jednog dana će se to desiti i meni, ako budem imala sreće.

Važno je da izgubiš devičanstvo posle sedamnaestog rođendana, ali pre osamnaestog. Ako je to doslovno jedan dan pre, sve je u redu, ali ako napuniš osamnaest, a još si nevinna, onda nikad ni sa kim nećeš spavati.

Možeš da se ljubiš s koliko god momaka hoćeš, i to je u redu, to nema veze, samo vežbaš.

Najkul momci su uvek visoki, Jevreji i imaju kola.

Stariji momci su najbolji jer su izvežbaniji, i imaju više šlifa, i malčice su popustili u strogosti merila.

Kad tvoje drugarice nađu momke, postanu dosadne. S drugaricom koja ima momka može da ti bude zabavno jedino ako i ti imaš momka.

Ako ne pitaš drugaricu uopšte *ništa* o momku, ona će na kraju ukapirati da ti je ta priča dosadna, pa će prestati da te gnjavi.

Pametnije je da se udaš malo kasnije, kad proživiš ponešto u životu. Recimo, s dvadeset sedam.

Farli i meni nikada se neće dopasti isti momak, jer ona voli niske i drske, kao Najdžel Harman,* a ja mačo i misteriozne, kao Čarli Simpson iz grupe *Bastid*. Zato će naše prijateljstvo biti večno.

U mom životu nikad neće biti romantičnijeg trenutka od onog kad smo Lorin i ja imale tezgu za Dan zaljubljenih u onom uvrnutom pabu u Sent Olbensu i ja sam pevala „*Lover, You Should've Come Over*“, a Džo Sojer je sedeo skroz napred i zatvorio je oči jer smo pre toga pričali o Džefu Bakliju i on je u suštini jedini momak koga sam ikad upoznala a da me potpuno razume i shvata moja gledišta.

Nikad se u životu neću toliko stideti kao onda kad sam htela da poljubim Sema Limana, a on se odmakao, pa sam pala.

Nikad mi u životu srce neće tako prepući kao kad se ispostavilo da je Vil Jang gej pa sam morala da se pravim da mi to ništa ne smeta, ali sam plakala spaljujući dnevnik s

---

* Britanski glumac, najpoznatiji po ulozi u *Istendersima*. (Prim. prev.)

kožnim koricama koji sam dobila za prvo pričešće i u kome sam opisivala kako zamišljam naš zajednički život.

Momci u stvari vole kad si gruba prema njima i misle da si bebasta i da uopšte nisi u fazonu ako si mnogo fina.

Kad konačno budem našla momka, skoro ništa drugo mi neće biti važno.

Momci

Nekim ljudima su godine odrastanja definisane ciklom braće i sestara dok se igraju u vrtu. Drugima čegrtanjem lanca toliko voljenog bicikla dok jezde brdašcima i dolovima. Neki pamte cvrkut ptica na putu do škole, neki smeh dok pikaju loptu na igralištu. Meni je taj jedinstveni zvuk povezivanje na dajalap internet.

Još i sad pamtim svaki ton. Vrlo tihi signali telefona koji zvoni, piskavi polucvrkut koji saopštava da je postignuto polupovezivanje, visoka nota koja vam kaže da je postignut izvesni napredak, pa dva hrapava tupa zvuka i malo belog šuma. Zatim tišina koja govori da ste najgore pregurali. „Dobro došli u AOL“, kaže umirujući glas, s uzlaznim naglasakom na O. Sledi: „Imate poštu.“ Plesala sam po sobi dok se povezujem na AOL da mi nesnosni trenuci brže prođu. Smislila sam jednu malu koreografiju od koraka koje sam naučila na baletu: *plié* uz pozivne signale, *pas de chat* uz dva tupa zvuka. Bila mi je to večernja navika posle povratka iz škole. Zato što je to bila muzička podloga mog života. Zato što sam pubertet provela na internetu.

Jedno malo objašnjenje: odrasla sam u predgrađu. To vam je to; to je objašnjenje. Kad mi je bilo osam godina, roditelji su doneli okrutnu odluku da nas presele iz suterena u Ajlingtonu u kuću u Stanmoru; poslednja stanica voza na Jubilejskoj liniji, na najdaljoj periferiji Severnog Londona. Bila je to prazna margina grada; s koje posmatraš zabavu umesto da učestvuješ u žurki.

Kad odrastaš u Stanmoru, niti si gradsko niti seosko dete. Živela sam suviše daleko van Londona da bih bila jedna od onih kul klinaca koji idu u plesni klub *Ministri of saund* i nose fensi retro odeću kupljenu u zapanjujuće dobrom *Oksfamu* u Pekam Raju. Isto tako sam živela predaleko od Čilternsa da bih bila jedno od one rumene, poludivlje seoske dece koja nose stare ribarske džempere, koja s trinaest nauče da voze tatin sitroen, idu u šetnje i gutaju asid s rođacima negde u šumi. Predgrađa Severnog Londona bila su identitetski vakuum, bež kao debeli tepisi koji su tamo krasili svaku-svakijatu kuću. Svet bez umetnosti, bez kulture, bez starih zgrada, bez parkova, bez radnji koje ne pripadaju velikim lancima, bez restorana. Postojali su golf-klubovi, italijanska brza hrana, privatne škole, prilazni putevi i obilaznice, autleti i tržni centri sa zastakljenim krovovima. Žene su sve izgledale isto, kuće su sve bile iste, kola su sva bila ista. Jedini oblik ličnog izražavanja bilo je trošenje novca na izblendovane komade svojine – staklene zimske bašte, kuhinjska ostrva, automobile s ugrađenom satelitskom navigacijom, olinkluziv letovanja na Majorci. Ako vam se nije igrao golf, niste hteli da izvlačite pramenove kod frizerke ili da šetate po *Folksvagenovom* izložbenom salonu, nije bilo apsolutno ništa da se radi, naročito ako ste tinejdžerka u potpunosti zavisna od majčine raspoloživosti da vas nekuda odveze svojim prethodno već pominjanim folkswagen golfom s ugrađenom satelitskom

navigacijom. Srećom, moja najbolja drugarica Farli živela je na oko pet kilometara biciklom od moje slepe ulice.

Farli je bila, i dan-danas je, drugačija od svih ostalih ljudi u mom životu. Upoznale smo se u školi, kad smo imale jedanaest godina. Bila je, i ostala, moja potpuna suprotnost. Tamnokosa je; ja sam svetlokosa. Malo je preniska; ja sam malo previsoka. Sve planira tačno u minut; ja sve ostavljam za poslednji trenutak. Voli red; ja sam sklonija neredu. Voli pravila; ja mrzim pravila. Uopšte nema ego; ja mislim da je moje jutarnje parče tosta toliko važno da zaslužuje da se objavi na bar tri društvene mreže. Veoma je pribrana i usredsređena na ono što trenutno radi; ja sam uvek napola u stvarnosti, napola u fantastičnom svetu u svojoj glavi. Svejedno, nekako se slažemo. U životu mi se nikad nije desila srećnija slučajnost nego tog dana 1999. kad je Farli na času matematike sela do mene.

Dan sam s Farli uvek provodila potpuno isto: sedele smo ispred televizora, jele brda pereca i čipsa (mada samo kad nam roditelji nisu bili kod kuće – među obeležja prigradske srednje klase ubraja se i to da se trosedi i dvosedi paze kao dragocenosti i da uvek važi strogo pravilo „nema jedenja u dnevnoj sobi“) i gledale na *Nikelodeonu* američke tinejdžerske sitkome. Kad bismo odgledale *Sestro, sestro, Srodne duše* i *Sabrinu, vešticu tinejdžerku*, prelazile smo na muzičke kanale i otvorenih usta zijale u ekran prebacujući svakih deset sekundi s MTV-ja na VH1 u potrazi za nekim Ašerovim spotom. Kad bi nam to dosadilo, vratile bismo se na *Nikelodeon + 1* i reprizno gledale sve one epizode američkih tinejdžerskih sitkoma koje smo odgledale sat pre toga.

Morisi je jednom opisao svoj pubertetski život kao „kad čekate autobus koji nikad ne dolazi“; to osećanje postaje

---

samo još naglašenije kad dosegnete i zrelo doba živeći na takvom jednom mestu koje stvara utisak čekaonice cele u bež tonovima. Bilo mi je dosadno, bila sam tužna i usamljena i detinjstvo mi je sat za satom proticalo u nemirnoj čežnji. Tada je, kao plemeniti vitez u blistavom oklopu, stigao AOL-ov dajalap internet na veliki desktop kompjuter mojih roditelja.

Za njim je stigao i MSN instant mesindžer i ja sam počela da unosim imejl adrese – drugarice iz škole, drugarice mojih drugarica, drugarice iz okolnih škola, s kojima se uživo nikad nisam upoznala – bilo je to kao kad kuckate po zidu u zatvorskoj ćeliji i čujete da vam se neko odaziva kuckanjem. Kao da nađete vlati trave na Marsu. Kao da uključite radio i konačno čujete kako statičko pucketanje utihnjuje i izranja ljudski glas. Bilo je to bekstvo iz moje prigradske čame u raskošno obilje ljudskog života.

MSN je bio više nego održavanje dodira s društvom; bilo je to kao neko mesto. Tako ja to pamtim, kao sobu u kojoj bih fizički presedela sate svake večeri i svakog vikenda, dok mi oči ne zakrvave od buljenja u ekran. Čak i kad bismo izašli iz našeg predgrađa i kad bi roditelji širokogrudno povelili brata i mene na letovanje u Francusku, i dalje je to ostajala soba u kojoj bih proboravila neko vreme svakog dana. Prvo što bih uradila čim se smestimo u neko prenoćište s doručkom, bilo bi da se raspitam imaju li neki kompjuter s izlazom na internet – obično je to bio prastari desktop u nekom mračnom podrumu – a onda bih se ulogovala na MSN i bez imalo stida sedela četujući satima dok je u fotelji iza mene sedeo neki smrknuti francuski tinejdžer i čekao na svoj red. Napolju je sijalo provansalsko sunce, moja porodica leškarila je čitajući pored bazena, ali moji roditelji su znali da ne vredi raspravljati se sa mnom što se tiče MSN mesindžera.

Bio je to vrhunac svih mojih prijateljstava, moj lični prostor, jedino što sam stvarno mogla da nazovem svojim. Kao što rekoh, za mene je to bilo mesto.

Prva moja imejl adresa glasila je munchkin_1_4@hotmail.com, a otvorila sam je kad sam imala dvanaest godina, u školskom kabinetu za informatiku. Izabrala sam broj 14 jer sam mislila da ću se dopisivati mejlovima samo dve godine, a onda će mi to postati bebasto; ostavila sam sebi prostora da uživam u toj novoj pošasti i raznim ekscentričnostima koje je nudila dok na moj četrnaesti rođendan adresi ne istekne rok trajanja. Mesindžer sam počela da koristim tek kad sam napunila četrnaest i u tom vremenskom rasponu isprobala sam još adrese willyoungisyum@hotmail.com da izrazim svoju novorazbuktalu strast prema pobjedniku *Pop idola* za 2002. godinu, i thespian_me@hotmail.com da malo pokažem mišiće posle uspešnog izvođenja tačke *Mister Snow* u školskoj postavci mjuzikla *Vrteška*.

Ponovila sam munchkin_1_4 kad sam skinula MSN instant mesindžer i počela da uživam u pretrpanom imeniku s kontaktima školskih drugarica koje sam prikupila otkako sam smislila adresu. Ključno je međutim to što su tim putem u moj život ušli i dečaci. U tom trenutku ja uopšte nisam poznavala nikakve dečake. Osim s bratom, jednim našim malim rođakom, tatom i dvojicom-trojicom njegovih prijatelja s kojima je igrao kriket, živu istinu da vam kažem, u životu dotad nisam provela ni minut s nekim muškim stvorom. Mesindžer mi je doneo imejl adrese i avatare Fantom bojsa, koji su tad bili nova fora; dobijala sam ih kao dobrotvorne priloge od raznih devojčica iz moje škole koje su se vikendom družile s dečacima, pa su velikodušno slale njihove adrese svima nama ostalima. Ti dečaci su kružili MSN-om; sve devojčice bi ih dodale u kontakte i svaka od

---

nas je imala svojih petnaestak minuta slave koju su donosili razgovori s njima.

Dečaci su, šire uzevši, poticali iz tri izvora. Kao prvo, bila su to kumčad mama devojčica iz škole ili sinovi porodičnih prijatelja, s kojima su odrastale. Bili su obično godinu-dve stariji od nas, vrlo visoki i vižljasti, dubokog glasa. Ovoj kategoriji je dodavan i poneki komšija. Drugoj grupi pripadali su bliži i dalji rođaci. Trećoj, najegzotičnijoj, dečaci s kojima su se devojčice upoznale na nekom putovanju. Takvi su bili Sveti gral, jer su mogli da budu odsvuda, čak i iz Bromlija ili Mejdenheda, a opet si mogla da razgovaraš s njima kao da su tu s tobom u sobi. Kakvo ludilo; kakva avantura.

Ubrzo sam imala čitavu zbirku takvih dečaka prikupljenih sa svih strana i dala sam im na spisku kontakata poseban podnaslov „Dečaci“. Nedelje su mi prolazile u razgovorima s njima, o ispitima za maturu, omiljenim grupama, koliko smo pušili i pili i dokle smo stigli sa suprotnim polom (to su uvek bili s velikim trudom razrađeni plodovi mašte). Niko od nas naravno nije pojma imao kako nam sagovornik izgleda; bilo je to pre kamera na telefonima i profila na društvenim mrežama, tako da ste mogli da se oslonite jedino na fotografiju na MSN profilu i opis koji bi vam neko dao o sebi. Ponekad bih se potrudila pa uz pomoć maminog skenera postavila neku svoju fotografiju s porodičnog ručka ili letovanja, na kojoj izgledam vrlo lepo, pošto bih prethodno isekla tetku ili dedu, ali obično mi je to bila prevelika gnjavaža.

Ulazak virtuelnih dečaka u svet naših školskih prijateljstava doneo je i čitav paket novih sukoba i drama. Tračarenja o tome ko je s kim četovao kolala su nepresušno. Devojčice su obećavale vernost dečacima s kojima se nikad uživo nisu videle umećući njihovo ime u svoje korisničko ime i dodajući ispred i iza srca i zvezdice. Neke su mislile da su jedine koje

užívaju u onlajn ćaskanju s nekim dečakom, a onda bi im ova ozvezdana korisnička imena otkrila drugu priču. Ponekad bi vam se javile devojčice iz neke druge škole, s kojima se nikad niste upoznale, da vas otvoreno pitaju četujete li vi to s istim dečkom kao i one. Povremeno se dešavalo – i to se uvek pretvaralo u poučnu priču u zajedničkim čet rumovima – da slučajno izdate da ste u MSN vezi s nekim dečkom tako što biste mu napisali poruku u pogrešnom prozorčiću i poslali drugarici umesto njemu. Iz toga su proizlazile čitave šekspirovske tragedije.

Uz MSN je išla komplikovana etikecija; ako ste i vi i dečko koji vam se sviđa ulogovani, ali on ne razgovara s vama, bezbedan način da mu privučete pažnju bio bi da se izlogujete pa ponovo ulogujete, o čemu bi on dobio obaveštenje i to bi ga podsetilo na vas i – preostajalo vam je samo da se nadate – privuklo da razgovara s vama. Mogli ste i da pribegnute triku i sakrijete svoj onlajn status ako niste hteli da razgovarate ni sa kim osim s jednim kontaktom. Bili su to komplikovani starinski koraci udvaranja i ja sam u tome učestvovala sva razdragana i opijena.

Retko se kad dešavalo da te duge internet prepiske urode upoznavanjem uživo, a kad bi se to i dogodilo, bila su to gotovo uvek strahovita razočaranja. Bio je tu neki Maks s dvostrukim prezimenom, zloglasni Kazanova s MSN-a, koji je slao devojčicama bejbi dži satove poštom. Farli se dogovorila s njim da se nađu ispred novinskog kioska u Bušiju jedne subote posle podne, ali bilo joj je dovoljno da ga samo pogleda pa da se isprepada i sakrije iza kontejnera. Gledala ga je kako iz telefonske govornice uporno zove i zove njen mobilni, ali nije uspeła da skupi hrabrosti da se upozna s njim uživo i zbrisala je kući. Nastavili su da pričaju preko MSN-a satima svake večeri.

Meni su se desila dva neuspela pokušaja. Prvi je bio katastrofalni sastanak naslepo u tržnom centru, koji nije potrajao ni petnaest minuta. Drugi je bio s jednim dečkom iz obližnjeg internata, s kojim sam četovala gotovo godinu dana pre nego što smo se konačno dogovorili za prvi randevu u *Pica ekspresu* u Stanmoru. Sledećih godinu dana bili smo u nekakvoj povremenoj vezi, koja je uglavnom bila u prekidu, jer je on stalno bio zaključan u školi. Odlazila sam, ipak, ponekad da ga vidim, pošto bih namazala usta karminom i natrpala punu tašnu cigareta koje sam mu kupila, kao Bob Houp kad ga pošalju da zabavlja vojnike u Drugom svetskom ratu. U svojoj spavaonici on nije imao pristup internetu, tako da MSN nije dolazio u obzir, ali smo to nadoknađivali pismima i dugim telefonskim razgovorima posle kojih nam je stizao trocifreni telefonski račun, zbog koga mi je otac osedeo od očajanja.

S petnaest godina započela sam jednu ljubavnu vezu koja mi je obuzela srce mnogo jače od svega što se događalo u prozorčićima MSN-ovog Instant mesindžera. Sklopila sam novo prijateljstvo s jednom devojčicom kuštrave kose, s pegicama po licu i smeđezelenim očima koje je opcrtavala krejonom. Zvala se Lorin. Nas dve smo se s vremena na vreme viđale po raznim rođendanima još otkako smo bile male, ali smo se konačno upoznale kako treba preko zajedničke drugarice Džes, na večeri u jednom od mnogih italijanskih restorana u Stanmoru. Vezale smo se čvrsto kao u romantičnim filmovima koje sam gledala na ITV2. Pričale smo dok nam se usta nisu osušila, dovršavale smo misao koju je ona druga započela, nadmudrivale smo se smejući se kao šašave; Džes je otišla kući, a nas dve smo ostale da sedimo razgovarajući napolju na klupi po čiči zimi pošto su nas izbacili iz restorana.

Lorin je svirala gitaru i tražila je pevačicu da osnuje bend; ja sam pevala u jednom klubu u Hokstonu kad je bilo veće amaterskih nastupa – slabo posećeno, doduše – i trebala mi je gitaristkinja. Sutradan smo u baštenskoj šupi Lorinine mame počele da isprobavamo pesme *Ded Kenedija* u bosa nova obradi. Prva verzija imena našeg benda glasila je *Rejdžing Pankherst*.^{*} Kasnije smo ga promenile u još neobjašnjivije *Sofi kant flaj*.^{**} Prvi nastup smo imale u turskom restoranu u Pineru. Restoran je bio pun kao košnica, ali samo jedan jedini gost nije bio neko od naše rodbine i društva iz škole. Nizali su se značajni nastupi: u foajeu bioskopa u Rikman-svortu, ruševnoj baštenskoj kućici jednog paba u Mil Hilu, paviljonu na terenu za kriket na periferiji Čeltenama. Svirale smo u svakoj ulici u kojoj nije bilo policajca. Pevale smo na svakoj proslavi bar micve gde su hteli da nas puste.

Imale smo još jedan zajednički hobi – isprobavanje novog metoda multiplatformnog korišćenja naših četova s MSN-a. Nedugo pošto smo se sprijateljile otkrile smo da smo obe kopipejstovale četove s dečacima u vordov dokument, a onda ih štampale i povezivale tako da možemo da ih čitamo pre spavanja kao erotski roman. Verovale smo da smo dvočlana Blumzberijska grupa avangardnih pionirki MSN-ovog mesindžera.

Baš kad sam se tako sprijateljila s Lorin, otišla sam iz našeg predgrađa u jedan internat sto dvadeset kilometara severno od Stanmora. MSN mi više nije bio dovoljan da utažim radoznanost u pogledu suprotnog pola; morala sam da saznam kakvi su momci u stvarnom životu. Čileći miris *Ralf Loren polo blua* na ljubavnom pismu nije mi bio dosta, kao ni tiho

---

^{*} Engl.: *Raging Pankhurst* – razjarena Pankherst. Emelin Pankherst je bila aktivistkinja britanskog pokreta za žensko pravo glasa. (Prim. prev.)

^{**} Engl.: *Sophie Can't Fly* – Sofi ne zna da leti. (Prim. prev.)

---

cing kad bi mi stigla nova poruka na mesindžeru. Otišla sam u internat da pokušam da se aklimatizujem na dečake.

(Uzgređ budi rečeno: hvala bogu što jesam. Farli je ostala do kraja u našoj ženskoj srednjoj školi i kad je pošla na fakultet, pošto nikad dotad nije provodila vreme u društvu dečaka, ponašala se kao neotesani bik u prodavnici porcelana. Već prve njene brucoške nedelje bilo je „semafor-sko veče“ – žurka na kojoj su oni što nisu imali momka ili devojkicu nosili nešto zeleno, a ljudi koji su bili u vezi s nekim crveno. Za većinu nas podrazumevalo se da „nešto zeleno“ znači zelena majica, ali Farli je došla u kafe u našem student-skom domu obučena u zelene hulahopke, zelenu haljinu, u zelenim cipelama i sa ogromnom zelenom mašnom u kosi poprskanoj zelenim sprejom. Mogla je isto tako i da isteto-vira na čelu IŠLA SAM U ŽENSKU SREDNJU ŠKOLU. Celog veka sam duboko zahvalna što sam se ipak u internatskoj školi družila s dečacima, makar i na nivou dečjeg zabavišta, inače se bojim da bih i ja te brucoške večeri počinila slično zlodelo sa zelenim sprejom za kosu.)

Ispostavilo se da s većinom dečaka nemam uopšte ničeg zajedničkog i da me gotovo nimalo i ne zanimaju, osim ako sam nekog želela da poljubim, ali nijedan koga sam želela da poljubim nije želeo da poljubi mene, te sam što se toga tiče mogla i da ostanem u Stanmoru i baškarim se u izmaštanim vezama rođenim iz plodnog tla moje uobrazilje.

Za visoka očekivanja koja sam gajila kad je reč o ljubavi krivim dva uzroka: kao prvo, ja sam dete roditelja koji su toliko zaljubljeni jedno u drugo da te skoro dođe sramota; kao drugo – filmove koje sam gledala u godinama odrasta-nja. Dok sam bila mala, bila sam začudo opsednuta starim mjuziklima i, budući da sam odrasla zavisnički vezana za filmove Džina Kelija i Roka Hadsona, očekivala sam od

dečaka slično otmeno držanje i šarm. Mešovita škola mi je prilično brzo ugušila te ideje. Uzmite, na primer, moj prvi čas iz političkih nauka. Na času nas je bilo dvanaestoro, a ja sam bila jedna od svega dve devojčice i dotad nikad u životu nisam sedela s toliko dečaka u istoj prostoriji. Dok nam je profesor objašnjavao šta je proporcionalna zastupljenost u parlamentu, najzgodniji od njih, za koga su mi već rekli da je ozloglašeni srocolomac (njegovog starijeg brata, koji je školu završio prethodne godine, zvali su Zevs), dodao mi je presavijeni list papira s nacrtanim srcem, zbog čega sam pomislila da je posredi ljubavno pismo, pa sam ga primila sa stidljivim osmehom. Kad sam ga otvorila, međutim, ugledala sam nacrtano nekakvo stvorenje, ali mi je natpis uz njega srećom predusretljivo razjasnio da je to ork iz *Gospodara prstenova*, a ispod je bilo naškrabano: LIČIŠ NA NJEGA.

Vikendom je Farli dolazila da me obiđe i zijala je otvorenih usta u stotine dečaka, krupnih i sitnih, zgodnih i ružnih, koji su lunjali ulicama sa sportskim torbama i štapovima za hokej prebačenim preko ramena. Farli prosto nije mogla da se nadivi mojoj sreći, tom čudu što svakog jutra sedim u kapeli u klupama tako blizu tim raznim dečacima da mogu da ih dodirnem, ali meni su se dečaci u stvarnom životu ispostavili kao razočaravajući. Nisu bili ni zabavni kao devojčice, niti barem približno zanimljivi ili dobri kao one. Osim toga, iz nekog razloga nikad nisam mogla da se opustim u njihovom društvu.

Kad sam završila školu, bila me je već prošla ona ranija pobožna posvećenost MSN-ovom mesindžeru. Moj prvi semestar na Ekseterskom univerzitetu hvatao je zamah, a istovremeno s njim i Fejsbuk. Fejsbuk je bio prava riznica momaka na mreži, samo je sad bilo još bolje nego pre – imali ste sve životno važne podatke o njima prikupljene na jednoj stranici.

Redovno sam surfovala kroz fotke studenata s mog fakulteta i dodavala među prijatelje svakog za koga mi se dopadalo kako izgleda, posle čega je ubrzo uspostavljana razmena poruka i dogovor za susret u nekom klubu uz votka šark koktele ili na nekoj žurci s penom na plesnom podijumu koja se sprema te nedelje. Stanovala sam u studentskom domu u katedralnom gradu Devonu i nikad nije bilo teško da se nađete s nekim. Ako je ranije MSN bio belo platno na kome sam mogla da slikam svoje jarke fantazije, Fejsbuk je bio krajnje funkcionalna alatka za organizovanje sastanaka s momcima. Preko Fejsbuka su studenti pronalazili sledeću metu osvajačkog pohoda i organizovali sebi sledeći četvrtak uveče.

Kad sam završila studije i vratila se u London, bila sam već potpuno odustala od navike da iznebuha nasrćem na momke koji bi me zainteresovali na Fejsbuku, primenjujući agresivnu ubedljivost ravnu nekom zastupniku *Ejvona*, ali se umesto nje formirao jedan novi obrazac ponašanja. Upoznala bih nekog momka preko drugarice, ili na žurci, ili kad izađemo negde uveče, uzela bih mu broj telefona i onda gradila epistolarnu vezu dopisujući se s njim porukama ili mejlovima nedeljama pre nego što pristanem na novi susret. Možda je to bilo zato što sam jedino tako znala da se upoznam s nekim, na rastojanju, s dovoljno prostora da doteram i destilišem najbolju moguću verziju sebe – najbolje viceve, najlepše rečenice, pesme za koje sam znala da će ostaviti najbolji utisak – njih mi je po pravilu slala Lorin, a ja sam zauzvrat slala njoj pesme koje će prosleđivati momcima s kojima se dopisuje. Lorin je jednom rekla da mi jedna drugoj šaljemo dobru novu muziku po veleprodajnoj ceni, a onda je prosleđujemo momcima koji nam se sviđaju uz „emocionalno poskupljenje“.

Ovakvo dopisivanje se gotovo bez izuzetka završavalo razočarenjem. Polako sam počinjala da shvatam da je

najbolje kad se prvi sastanci dese uživo, a ne u dopisnoj formi, inače će razlika između onoga kako nekog zamišljaš i onoga kakav je u stvarnosti rasti sve više. Bezbroy puta sam izmislila nečiju ličnost i stvorila privlačnost među nama kao da pišem scenario, i onda sam se, kad se konačno ponovo sretnemo uživo, osećala strahovito iznevereno. Kao da sam očekivala da je i momak s kojim treba da se vidim dobio primerak scenarija koji sam napisala, pa kad se sastanak ne bi odvijao kao što sam očekivala, obuzimalo me je ogorčenje jer je njegov agent očigledno zaboravio da mu ga pošalje na vreme da bi stigao da ga nauči.

Svaka žena koja je odrastala okružena isključivo drugim devojkicama reći će vam isto: nikad ne uspete stvarno da se otresete ideje da su momci najfascinantnija, najmagičnija, najodbojnija, najbizarnija stvorenja koja su ikad hodila zemljom, opasna i mitska kao saskvač. Najčešće to takođe znači da ćete ostati nepopravljivi sanjar čitavog života. Kako i ne biste bili? Godinama ništa drugo nisam radila nego sedela s Farli na zidićima, lupkajući debelim gumenim đonovima u cigle, zagledana u nebo, trudeći se da izmaštam dovoljno sanjarija da nam odvrate pažnju od beskrajnih prizora stotina devojčica u školskim uniformama. Ako idete u žensku školu, mašta vam svakodnevno napreže mišiće kao vrhunski olimpijski sportista. Čudo jedno kako se naviknete na vrelo podneblje fantazije kad tako često tražite utočište u njoj.

Uvek sam mislila da će moja očaranost i opsednutost suprotnim polom splasnuti kad budem završila školu i kad bude počeo pravi život. Pojma tad nisam imala da ništa bolje neću znati kako da se ponašam s momcima kad već budem na pragu tridesete nego onda kad sam se prvi put ulogovala na MSN-ov mesindžer.

Momci su bili moj veliki problem. Trebaće mi petnaest godina da taj problem sredim.

Dnevnik neuspelih ljubavnih sastanaka: dvanaest minuta

Godina je 2002. Četrnaest mi je godina. Nosim kariranu suk-nju kupljenu u *Mis Selfridž*, crne martinke i fluorescentno narandžastu majicu koja otkriva stomak.

Dečku je ime Becalel, drug je Natali, moje drugarice iz škole. Njih dvoje su se upoznali na letovanju u jevrejskom kampu i posle toga su četovali i razmenjivali savete o „ljubavi i životu“. Natali je u potrazi za novim drugaricama, pošto se stare više ne druže s njom jer je proširila priču da jedna naša vršnjakinja koja je navodno pokušala da iseče vene u stvari samo ima gadan ekcem po rukama, i ja sam joj jedna od meta za nova prijateljstva.

Natali zna da bih htela da imam dečka, zato predlaže da spoji Beca i mene preko Mesindžera. Presrećna sam zbog tog prećutnog sporazuma da će mi Natali pokloniti novog dečka za čet, a ja ću zauzvrat s vremena na vreme ručavati s njom.

Bec i ja smo u suštini izašli pošto smo mesec dana svakog dana posle škole četovali na MSN-u. Bec misli da su svi njegovi vršnjaci nezreli, a i ja mislim to isto, i vrlo je visok za svoje godine, a i ja sam isto. Ta zajednička iskustva stalno smo prežvakavali.

Dogovorili smo se da se nađemo u *Kosti*, tržnom centru u Brent Krosu. Zamolila sam Farli da pođe sa mnom, da ne budem sama.

Bec stiže i uopšte ne izgleda kao na fotografiji koju mi je poslao – potpuno je obrijao kovrdžavu kosu i nabacio je brdo kilograma otkako se vratio iz kampa. Mahnemo jedno drugom preko stola. Bec neće ništa da naruči.

Pustili smo Farli da sama priča, a nas dvoje gledamo u pod, postidjeni i zanemeli. Bec nosi kesu iz prodavnice – kupio je *Priču o igračkama 2*, kaže nam. Kažem mu da je to bebasto; on meni kaže da izgledam kao Škot u kiltu.

Nas dve moramo da idemo, kažem mu, jer moramo da uhvatimo sto četrdeset dvojku za Stanmor. Sastanak nam je trajao dvanaest minuta.

Čim sam stigla kući i ulogovala se na MSN, Bec mi šalje dugu poruku, za koju mi je jasno da ju je otkucao u vordu i pejstovao u čet. Otkucana je njegovim prepoznatljivim ljubičastim komik sans italicom. Misli da sam vrlo simpatična, napisao mi je, ali ne oseća ništa prema meni. Odgovaram mu da nije bilo u redu što je napisao čitav govor i onda sedeo kod kuće i čekao da se ulogujem, jer on živi na minut od Brent Krosa, a meni je trebalo dvadeset pet minuta busom do kuće, samo zato što mu je bilo jasno da mu se dopadam više nego što se on dopada meni, ali nije hteo da mi pruži priliku da prva to kažem.

Posle toga me je blokirao na čitav mesec dana, ali mi je na kraju ipak oprostio. Na drugi sastanak nikad nismo izašli, ali smo se poveravali jedno drugom o svim ljubavnim pitanjima sve dok nisam napunila sedamnaest.

Oslobođena tako svoje ugovorne obaveze, nikad više nisam ručala s Natali.

Hronike neuspelih žurki: studentski dom, Nova godina 2006.

Prvi put sam došla za praznik kući posle prvog semestra na studijama. Lorin je isto došla kući za Božić i predložila mi je da idemo na novogodišnji doček u studentskom domu. Nju je bila pozvala Hejli, s kojom je išla u školu i s kojom se nije videla još od mature.

Dolazimo u veliki studentski stan u oronuloj zgradurini u jednoj sporednoj ulici između Justona i Voren strita. Gosti na žurci su ravnomerna mešavina uduvanih studenata, Lorininih školskih drugova i slučajnih prolaznika koji su ugledali otvorena vrata i čuli *Ignition* R. Kelija kako se vrti gotovo čitavo veče, pa ugrabili priliku i upali. Lorin i ja smo ugrabile svaka po bocu crnog (džejkobs krik širaz, pošto je večeras svečana prilika), koje pijemo iz plastičnih čaša (ne iz boce, pošto je večeras svečana prilika).

Pogledom tragam za nekim momkom kome su udovi još u pokretljivoj stanju i kome bi bilo moguće napipati puls. Osamnaest mi je godina, proteklo je već šest meseci od mog stupanja u aktivni seksualni život i nalazim se u izuzetno povišenom stanju seksualnosti; usred sam jednog kratkog

perioda kad mi je seks bio najveće otkriće i avantura, kad mi je kresanje bilo kao krompir i duvan, dok sam ja bila – ser Volter Rajli.* Nisam razumela zašto se svi živi ne krešu sve vreme. Ni sve knjige, filmovi i pesme koji su ikada govorili o tome nisu bili dovoljni da iz svih uglova prikažu koliko je to super; kako uopšte iko može da posmatra ijedno veće drugačije osim kao priliku za seks ili za potragu za nekim raspoloženim za seks. (Ovo gledanje na svet samo od sebe je isparilo još pre mog devetnaestog rođendana.)

Ugledala sam poznato prijateljsko lice na visokom telu sa širokim ramenima i brzo prepoznajem momka koji je imao jednu sporednu ulogicu u sitkomu u kome sam ja bila na praksi posle mature. Pomalo smo flertovali i gundali na glumačke zvezde kad izađemo da krišom popušimo po cigaretu iza zgrade studija. Sad prilazimo jedno drugom ispruženih ruku i gotovo istog trena počinjemo da se žvalavimo. Tako sam se ponašala kad hormoni počnu brzo i gusto da mi kolaju kroz krv, rukovanje začas preraste u žvalavljenje, zagrljaj u trljanje. Svi društveni markeri prisnosti u trenu se popnu za nekoliko stepenika.

Pošto smo jedno dva sata pili širaz i trljali se, zaključali smo se u kupatilo da privedemo delo kraju. Taman sam počela da petljam oko njegovih farmerki, a on oko moje sukne, kao dvoje pijanih tinejdžera koji pokušavaju da promene pregoreli osigurač, kad neko pokuca na vrata. „VE-CE NE RADI!“, proderem se ja dok mi Sporedni glumac žvalavi vrat.

„Dol“, javlja se s druge strane vrata Lorin oštrim šapatom. „Ja sam, puštaj me unutra.“ Zakopčavam suknju, pa odem do vrata i malčice ih odškrinem.

---

* Ser Volter Rajli (*Sir Walter Raleigh*, oko 1552 – 1615), engleski pesnik, dvoranin, špijun i istraživač. Istraživao je Južnu Ameriku pod okriljem kraljice Elizabete I. Pogubljen je na insistiranje Španaca po naređenju kralja Džejmisa. (Prim. prev.)

„Šta je?“ , pitam promaljajući glavu. Lorin se uvlači kroz odškrinuta vrata.

„Malo sam se 'vatala s Finom...“ Tek tad primeti mog drugara u ćošku kupatila, koji stidljivo zakopčava šlic na farmerkama. „Ej, čao“, kaže mu veselo. „Malo sam se 'vatala s Finom, ali se bojim da će mi napipati gaćice.“

„Pa šta?“

„Pa kombinovane su s miderom“, kaže ona i zadiže haljinu da mi pokaže steznik boje mesa. „Da ti uvuku stomak i stegnu salo.“

„Samo ih skini. Pravi se da nisi ni bila obukla gaćice“, kažem ja trudeći se da je izguram kroz vrata.

„Gde da ih stavim? U svakoj sobi nekog ima. Bila sam u svakoj-svakcijatoj, ima sveta svuda.“

„Stavi ih ovde“, pokazujem joj ja iza prljave ve-ce šolje. „Niko ih neće naći.“ Pomažem Lorin da ih svuče, pa ih strpamo iza šolje i onda je izguram napolje.

Nažalost, zbog ogromne količine alkohola koji smo pošljemali i džointa koji smo podelili Sporedni glumac ne može da obavi radnju. Preduzimamo nekoliko pokušaja da popravimo stvar, od kojih je jedan toliko pomaman da smo otkacili tuš sa zida, ali sve je uzalud. Šta je tu je, prihvatamo poraz i drugarski se rastajemo – on polazi na drugu žurku i pozdravljamo se zagrljajem. Upravo je otkucala ponoć.

Lorin i ja se ponovo sastajemo u sobi u kojoj se najviše puši marihuana da ispričamo jedna drugoj šta smo u međuvremenu postigle što se telesne raspusnosti tiče. Fin je isto otišao, u gluvo doba novogodišnje noći, odmamljen izgledima za neku bolju žurku. Nas dve nazdravljamo izvrsnosti prijateljstva i beskrajnim razočarenjima koja donose momci, a onda ugledamo emo bend s kojim smo se već upoznale na jednoj večeri slobodnih nastupa na Vetstonu i brzo se

sprijateljujemo s njima. Lorin bira pevača, s kosom čupavom kao kod Roberta Smita, a ja basistu s obrazima bucmastim kao kod bebe lutke. Sve četvoro smo se naslonili na ormar i dodajemo jedno drugom pljuge i džointe, naizmenično odlazeći do spiker doka da stavimo svoj ajpod i pustimo Džona Majera i *Panic! At The Disco*. Muzika odjednom učuti.

„Neko je polomio tuš“, kraljevskim tonom saopštava Hejli. „Moramo da pronađemo onog ko je polomio tuš jer mora da plati štetu, inače ćemo imati gadan problem s upravnikom doma.“

„Aha, moramo da nađemo ko je polomio tuš“, upadam ja pijano zaplićući jezikom. „Mislim da je bio onaj niski momak s dugom kosom.“

„Koji momak?“

„Malopre je bio tu“, kažem ja. „Sigurno je bio on, izašao je iz kupatila s nekom devojkom, smejali su se. Izašao je napolje da popuši cigaretu, čini mi se.“

Predvodim stanare doma u lov na veštice i izvodim ih na ulicu da nađemo izmišljenog momka, ali to izmotavanje brzo prestaje da mi bude zanimljivo kad ugledam Džoela u potrazi za žurkom. Džoel je srcolomac čuven u čitavom Severnom Londonu, jevrejski Voren Biti s kosom gelom podignutom u irokez i ožiljcima od akni; Deni Zuko iz predgrađa. Ponudim mu cigaretu i odmah uvalimo jedno drugom jezik, kao da samo časkamo o životnim mudrostima. Vraćamo se u stan i ja uživam u javnom cmakanju s Džoelom, definitivno nekoliko nivoa vrednijim razlogom za hvalisanje od Sporednog glumca, koji je sad već davna prošlost. Tugujem jedino zato što ne mogu ponovo da zauzmem kupatilo, jer je sad tamo Hejli sa svojim zbrda-zdola skupljenim rasturačima žurke koji se igraju forenzičara kao iz *Tihog svedoka* i pokušavaju da pomoću tragova dešifruju ko je i kako polomio tuš. U

potraži sam za nekim novim skrovištem kad Kristina, plavuša lepotica (ako je Džoel Deni, onda je ona Sendi), dođe da pita može li da popriča s Džoelom. Velikodušno ih ostavljam da popričaju jer, kako kaže ona stara izreka, ako hoćeš nešto da kresneš, ostavi mu slobodu.

Lorin i ja se ponovo sastajemo da zajedno popušimo po cigaretu – sad smo već spale na jeftini mejfer.

„Njih dvoje su izlazili dok smo išli u školu“, kaže mi Lorin. „Stalno usponi i padovi, emotivno vrlo snažna veza.“

„Ah“, kažem ja.

Kad pogledam na suprotnu stranu sobe, vidim kako Kristina i Džoel držeći se za ruke izlaze iz stana. Džoel mi pri izlasku mahne izvinjavajući se.

„Ćao“, dobacuje.

Lorin je zaokupljena onim emo pevačem, razgovaraju o uzlaznim akordima, pouzdan znak da je rešena ne seks. Skoro je četiri izjutra i ja treba da ustanem za dva sata da bih otišla na posao u vrlo skupoj prodavnici obuće u Bond stritu, gde radim kao pomoćna prodavačica za procenat od jedan posto, bez koga ne smem da ostanem. Odlazim da potražim neko mesto na tepihu u zamračenoj sobi gde bih mogla da odspavam i, na svoje oduševljenje, nalazim prazan krevet. Nameštam telefon da me probudi u šest.

Budim se dva sata kasnije s najgorim mamurlukom u životu; osećam se kao da mi je mozak posuvraćen naopako, kapci su mi se slepili od maskare, a dah mi smrdi kao da mi se, dok sam spavala, u usta zavukao pacov koji je cugao sovinjon i onda unutra crkao i raspao se. Pogledam u svoj smeđi minić iz *Topšopa*, gole noge i gusarske čizme i prisećim se da nisam ponela uniformu za posao.

„Hejli“, kažem oštrim šapatom gurajući nožnim palcem Hejli usnulu na džemperima nabacanim na podu pored

mene. „Hejli, moraš da mi pozajmiš neku haljinu. Običnu crnu haljinu. Vratću ti je odmah danas.“

„Ležiš u mom krevetu“, kaže ona ravnim glasom. „Nisi noćas htela da ustaneš iz njega.“

„Izvini.“

„Lorin mi reče da si ti polomila tuš“, dodaje ona okrećući glavu ka džemperima. Na ovo ne odgovaram ništa i izlazim tiho, kajući se zbog onog čovekoljublja koje me je pre svega nekoliko sati sprečilo da od korice do korice iščitam svesku s Hejlinim bednim pesmicama koju sam pronašla ispod jastuka.

„Izgledaš kao klošarka“, zareži na mene moja šefica-veštica Meri kad stignem na posao. „I smrdiš kao klošarka. Idi dole u magacin“, tera me rukom kao muvu, „ne možeš danas da radiš s kupcima.“

Kad sam te večeri stigla kući, posle najdužeg dana na poslu u čitavom mom životu, ulogovala sam se na Fejs da na fotkama vidim sinoćnju katastrofu. Na vrhu moje početne strane zatičem fotku u krupnom planu Lorininih ogromnih mider-gaća, koju je Hejli postavila u album pod naslovom „Izgubljeno-nađeno“. Tagovani su svi koji su bili na žurci, a u potpisu stoji samo: „ČIJE SU OVO GAĆE?“

Skandalmajstor putuje u Lemington Spa

Prvi put sam se napila kad sam imala deset godina. Bile smo na bat micvi Nataše Brat, ja i još četiri izabrane srećnice iz našeg razreda. U paviljonu punom sunca postavljenom u bašti Bratovih u Mil Hilu vino je teklo potocima i kružili su poslužavnici s dimljenim lososom; sve žene su isfenirale kosu u agresivne valovite oblike, svima su usne bile iste mraznobež nijanse. Iz razloga koje nikad neću razumeti, osoblje koje je služilo sipalo je nama devojkicama – očigledno još nedoraslim ni do puberteta, u haljinicama bez bretela i sa šnalicama u obliku leptira u kosi – čašu za čašom šampanjca.

Najpre sam osećala samo toplotu kako mi se razliva kroz telo, kako mi krv brže struji, kako me koža pecka. Onda kao da su mi se odvrnuli svi zavrtnji u zglobovima i postala sam sva elastična i vazdušasta kao nadošlo testo. Onda sam se rašceretala – smešne pričice, dramsko oponašanje nastavnika i roditelja, nepristojni vicevi, najbolje nepristojne reči. (I do dan-danas me pijanstvo najpre hvata u ova tri koraka.)

Ples očeva i kćeri uz Van Morisonovu *Brown Eyed Girl* okončao se preuranjeno i naglo kad se jedna devojkica, malo

pijanija od nas ostalih, bacila potrbuške na plesni podijum, migoljeći se manijački između nogu i očeva i kćeri, praćakajući se kao riba na suvom. Pošla sam za njenim primerom, a onda su nas obe sklonili i oštro nas je izgrdio neki ogorčeni čika. Veče je međutim tek bilo počelo.

Puna novootkrivenog samopouzdanja, rešila sam da je vreme za prvi poljubac, za kojim je usledio i drugi (s najboljim drugom prvog dečka) i treći (s njegovim bratom). Svi smo se upetljali razmenjujući partnere za poljubac kao da dodajemo jedno drugom činiju s pudingom za stolom. Na kraju su ove orgije dece s periferije rasturene, sve su nas uveli u dnevnu sobu i napojili nas crnom kafom. Vrata su zaključana i roditelji su pozvani da dođu po nas. Bilo je to ružno ponašanje bez presedana, tako da smo popili i drugu grdnju, kad nas je u ponedeljak direktorka škole izribala jer smo „predstavili svoju školu u ružnom svetlu“ (za ovo sam često optuživana za vreme školovanja, ali mi se uvek činilo kao prilično slab zahvat, jer ja nikad nisam rešila da predstavljam školu, nego će pre biti da su moji roditelji rešili da škola predstavlja mene).

Posle te večeri nisam više bila ista, a to što se događalo davalo mi je materijala da popunjavam stranice dnevnika još i kad sam podobro zašla u pubertet. Bila sam još isuviše mala kad sam razvila sklonost prema alkoholu. Na svakom porodičnom okupljanju moljakala sam da mi sipaju malo razblaženog vina. Za Božić sam srkala slatki sirup koji je peckao u grlu iz čokoladnih bombona s likerom, nadajući se da će me opiti. S četrnaest sam konačno otkrila gde tata i mama kriju ključ od ormara s pićem, pa sam navrtala iz čepa jeftini francuski konjak kad njih dvoje nisu bili kod kuće i uživala u toploj, magličastoj omamljenosti uz koju mi je bilo lakše da radim domaće zadatke. Ponekad bih uvukla

i Farli u moje potajno prigradsko opijanje – guckale smo tatin i mamin džin, posle čega bismo u bocu dosule malo vode, a onda sele prekrštenih nogu na debeli tepih i gledale *Milionera* pripito se svađajući oko tačnih odgovora.

Nikad ništa nisam mrzela toliko kao to što sam u pubertetu. Bila sam potpuno neprilagođena tom stanju. Očajnički sam želela da budem odrasla, da me ljudi ozbiljno shvataju. Mrzela sam da se na bilo koga oslanjam u bilo čemu. Više sam volela da ribam podove za novac nego da dobijam džeparac i da pešačim pet kilometara noću po kiši nego da me nečiji roditelji odvezu do kuće. Gledala sam cene najma jednosobnih stanova u Kamdenu već kad mi je bilo petnaest, da bih uštedela malo unapred od novca koji sam zarađivala čuvajući decu. U istom tom uzrastu spremala sam večere po maminim receptima, mučeci drugarice piletinom s ruzmarinom i krem-tortama s malinama uz muziku Frenka Sinatre, iako su sve one samo želele da jedu hamburgere i idu na kuglanje. Htela sam da imam svoje prijatelje, svoj dnevni raspored, svoju kuću, svoj novac, svoj život. Pubertet mi je bio jedna ogromna zavisnost koje sam se stidela, koja me je ogorčavala, ogoljavala i užasavala, i nisam mogla da dočekam da mu dođe kraj.

Alkohol je, rekla bih, bio moj mali čin nezavisnosti, način da se osećam kao da sam odrasla. Sve nuspojave cuganja na koje su moje drugarice bile navadene – ljubakanje, potkazivanje, poveravanje tajni, pušenje i plesanje – meni su bile zabavne, ali sam ja najviše volela to što alkohol podrazumeva da si odrastao. Uz alkohol sam proživljavala izmišljene vinjete iz svakodnevnog života odraslih ljudi. Samouvereno bih ušetala u prodavnicu pića i razgledala etikete na bocama vodeći svojom nokiom 3310 tobožnje razgovore o „opuštenom druženju uz pićence u subotu“ ili „potpuno